

Hangi yolun yolcususun?

Bir zamanlar bir şehrin zindanlarından acı bir feryat yükseliyordu. Öyle bir feryat ki, pişmanlığın köz gibi yaktığı bir kalpten kopuyor, zindanın taş duvarlarında yankılanıyordu

Aynı hücrede kalan ihtiyar bir mahkûm artık dayanamadı. Çektiği acının sırrını öğrenmek istedi:

— Ey evlat, dedi. Söyle bana, seni bu karanlığa, bu zindanlara düşüren nedir?

Genç mahkûm başını öne eğdi, gözlerinden yaşlar süzüldü. Sesinde hem kırıklık hem de isyan vardı:

— Ben... kendi keyfimin ve rahatımın kurbanı oldum dedi.

Nasıl dedi ihtiyar. Mahkûm hıçkırıklarla anlatmaya başladı: Ben bir zamanlar askerdim dedi. Bir gün komutan bizi çağırdı iki arkadaş komutanın huzuruna çıktık ve bu şehre gelmek için ikimiz de emir aldık dedi.

Berberer yola düştük, ta ki yolların ikiye ayrıldığı kavşağa varıncaya kadar.

İhtiyar merakla sordu: O kavşakta ne oldu ki kaderin böyle değişti?

Mahkûmun gözleri uzaklara daldı, sesi titredi:

— İşte her şey orada başladı. Karşımıza bilge, ihtiyar ama heybetli bir adam çıktı. Bize seslendi:

“Ey yolcular! Sağdaki yol nizama tabidir. Çantası vardır, silahı vardır. Evet, omuzlarınıza biraz yük bindirir ama kalbinize huzur, ruhunuza güven indirir. Bu yolda yürüyenlerin onda dokuzu kazanır.

Soldaki yol ise nizamsızdır. Çantayı da silahı da almazsınız. Dışarıdan bakınca hafif görünür, rahattır; ama aldanmayın! Onun sonunda korku, zarar ve pişmanlık vardır. Orada yürüyenlerin onda dokuzu kaybeder. Her iki yol da uzunlukta birdir; ama neticeleri yer ile gök kadar farklıdır.”

Ben ise akılsızlığımdan rahatım bozulmasın keyfim kaçmasın diye çantamı ve silahımı bırakıp sol yola girdim. “Çantasız, silahsız giderim, daha rahat olur” diye düşündüm. İlk adımlarımda hafiflik hissettim, Böylede menzile ulaşırım niye çantayı ve silahı kendime yük edeyim dedim. Fakat biraz yol aldıktan sonra her adımda içim ağırlaşmaya başladı.

İhtiyar mahkûm nefesini tutmuş, gözlerini kısmış dinliyordu. Neden diye sordu

Acıktım ama çantam yoktu yanımda. Çantamda erzaklarım vardı dedi. Çantayı almamanın bedelini hem açlık hem de insanlara el açmak ile ödedim dedi. İnsanlardan bir parça eklemek için dilendim rezil oldum dedi.

Ve korkmaya başladım. Zira her çıtırtı, her gölge beni ürkütüyordu. Çünkü yanımda silahım da yoktu. Bir gün bir köpek ağacın ardından çıktı, az kalsın korkudan canımdan oluyordum. Ne kadar koştum hatırlamıyorum.

Sonra eşkiyalar çıktı yoluma... Silahsızdım. Ellerim titriyor, dizlerim çözülecek gibi oluyordu. İhtiyar sordu? Zarar verdiler mi dedi? Onlar hem soyup her şeyimi aldılar hem de beni acımasızca dövdüler dedi.

O an anladım ki... Bedenim çanta ve silahtan kurtulmuştu ama ruhum korku ve minnetlerin ağırlığı altında eziliyordu.

Mahkûmun gözlerinden yaşlar süzülüyor, dudakları titriyordu. Zindan taşları bile onun acısına şahitlik ediyordu. Sonunda şehre vardım. Ama bana yolcu değil, âsi ve kaçak muamelesi yaptılar. Zincirlere vuruldum, işte şimdi buradayım! Dedi.

İhtiyar mahkûm derin bir nefes aldı, başını salladı:

— Evlat... Sen bir tercih yaptın ama yanlış bir tercih. Herkes tercihlerini yaşar, sonra da bedelini öder. Bu sözlerden sonra zindan, sessizliğe gömüldü.

Evet şimdi bu bedbaht askeri olduğu yerde bırakıp diğer askerin haline bir bakalım.

O asker aklının ve vicdanının sesini dinledi. Sağ yola yöneldi. Çantasını sırtladı, silahını kuşandı. İlk adımlarında yükün ağırlığını omuzlarında hissetti; fakat çok geçmeden ruhunun hafiflediğini fark etti. Çünkü kalbinde minnet yoktu, gözlerinde korku yoktu. Bedbaht arkadaşı gibi ne kimseden dileniyordu ne de kimseye boyun eğiyordu.

Acıktığında, kimseye el açmadı. Çantasındaki erzakla beslendi. Suyu, kendi ağızından içti. Her lokmasında, “iyi ki diğer arkadaşşıma uymadım” diyerek şükretti.

Biraz ilerlediğinde yollarına eşkiyalar çıktı. Kara gözleriyle tehdit saçıyor, kılıçlarını parlatıyorlardı. Bedbaht arkadaşının titrediği yerde, bu asker dimdik durdu. Çünkü elinde silahı, kalbinde iman desteği vardı. Cesaretle yürüdü onların üzerine. Gözleri korkuyu değil kararlılığı haykırıyordu. Bir hamleyle hepsini bertaraf etti.

Onun çantası zahirde bir yük gibi görünse de hakikatte bir kuvvet kaynağı olmuştu. Silahı, zahirde soğuk bir demir gibi dursa da hakikatte emniyetin ve şerefın nişanesi olmuştu. Kalbi huzurla, ruhu güvenle dolmuştu. Sonunda şehre ulaşmıştı. Hem de o eşkiyaları önüne katarak.

Şehir halkı onu gördüğünde sokaklara döküldü. Alkışlar göğe yükseldi, zafer nidaları dalga dalga yayıldı. Çocuklar “kahraman” diye bağırđı, kadınlar dualar etti, ihtiyarlar ellerini semaya kaldırdı.

Komutanı onu ayakta karşıladı, gözlerinde gururun ve takdirin parıltısı vardı.

— Aferin evlat! Vazifeni hakkıyla yaptın dedi. Komutanın iltifatına mazhar oldu. Vazifesini

yapan bir askere yakışır şekilde mükâfatlandırıldı. Ve vazifesini yapmanın rahatlığı ve huzuru ile yüzü gülmeye başladı.

Evet, o iki yolcudan biri, Rabbine teslim olmuş mümindir; diğeri ise hevesine aldanmış gâfildir. Sağ yol, Kur'an'ın nuruyla aydınlanan İslam yoludur; sol yol ise günah ve isyanın karanlık yoludur. Bu yolculuk, ruhlar âleminden başlar, kabirden geçer ve ahirete varır. Nihayetinde varılacak menzil, ya ebedî saadetin diyarı olan cennet, ya da ebedî azabın yurdu olan cehennemdir.

Mümin İslam'ın emir ve yasaklarıyla bir nizam içinde yaşar. Çantası ibadet, silahı ise takvadır. Evet, ibadet... Dışarıdan bir yük gibi görünse de hakikatte insana öyle bir hafiflik ve saadet kazandırır ki tarif edilemez. Çünkü namazında “أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ” diyen bir mümin; zararın ve faydanın yalnız Allah'ın elinde olduğunu bilir. Bu imanla, karşısına çıkan her musibette sarsılmaz bir dayanak bulur. İmanı ona öyle bir emniyet verir ki, yeryüzü bomba olup patlarsa dahi, kalbi titremez; aksine hayret ve hayranlıkla Allah'ın kudretini seyreder. Fakat imansız insan... Sahipsiz bir yolcudur. Gökte bir yıldız kaymasını görse bile titrer, “Acaba dünyamıza çarpacak mı?” diye korkulara kapılır. Küçük bir hâdiseden bile koca vehimler üretir, kalbini kendi kendine cehenneme çevirir.

Virajlı bir dağ yolunda, şoförü uyumuş bir otobüste olduğunuzu hayal edin... Kalbinize çöken korkuyu ve dehşeti hayal edin. İşte kâfirin gözünde dünya şoförü olmayan bir otobüs gibidir. Sahipsiz, başıboş ve her an uçuruma yuvarlanacak bir otobüs. Feza denizinde top güllesinden yetmiş kat hızlı dönen yıldızlar, onun nazarında serseri toplar gibidir; biri yolunu şaşırsa âlemleri yıkacak, bir kıyamet kopacaktır. Böyle bir bakış, onun kalbinde hiç sönmeyen bir dehşet ateşi yakar, ruhunu ebedî bir cehennem azabına çevirir.

Mümin ise kâinatı Allah'a teslim eder; yıldızları da zerrelere de Rabbinin memurları bilir. Her şeyin dizgini O'nun kudret elindedir, hiçbir şey O'nun izni olmadan kımıldayamaz. Bu imanla mümin, hayat otobüsünün emin bir şoförü olduğuna inanır; kalbi güven, ruhu huzur bulur. Ve bu teslimiyetle, zindanda dahi olsa saraylardaymış gibi yaşar.

O müminin nazarında yaratan da rızık veren de ancak Allah'tır. Dua ile rahmet kapılarını çalar ve ondan ister. Mahlukatin sıkıntılı minnetinden ve onlara el açıp dilenme zilletinden kurtulur.

Silahı ise takvadır. Onun ebedi saadetini çalmak isteyen insi ve cinni şeytanlara karşı koruyan bir silahtır takva. Takva silahını kuşanmadan hayat yolunda yürüyenler o yolda şeytanlara yem olur. Demek hayat yolunda ibadetsiz ve takvasız gidenler tıpkı hikâyedeki asker gibi korku ve minnet içinde bir hayat geçirir. İbadetler ve takva silahı bedene bir yük gibi gözükse de aslında ruha emniyet ve huzur verir. Asıl yük şu hayat yolunda düşmanlara karşı korkuyla ihtiyaçlarına karşı minnet ile yaşamaktır.

Evet, bizler gözle görülmeyen bir mikroba mağlup olacak kadar aciz, ihtiyaçları hayal

dairemiz kadar geniş ama sermayesi yok denecek kadar fakir varlıklarımız. Düşmanların çok, ihtiyaçların sonsuz olduğu bu hayat yolunda ruhumuza gerçek emniyet ve saadeti ancak ibadet, tevekkül, tevhid ve teslimiyet verir; onlar bizim için en büyük ticaret, en yüce nimet, en hakiki saadettir.

Evet bizler hangi yolun yolcusuyuz? Eğer hadiselerin karşısında titriyor ihtiyaçlarımızı bizim gibi fanilerden umuyorsak sol yolda çantasız ve silahsız gidiyoruz demektir. Hayat yolunda bu sıkıntıları çeker ve sonunda tıpkı o asker gibi ebedi bir azap ile cezalandırılırız.

Bu hayat yolunda düşmanlarımız çok, ihtiyaçlarımız sonsuzdur. Ruhunu sahipsiz, kalbini huzursuz, yolculuğunu hüsrana çevirmek istemeyen; o asker misali sağ yola girmeli, ibadet çantasını kuşanmalı, takva silahını elde tutup ve Kur'an'ın nizamıyla yaşamalıdır.

Malumdur ki, zararsız olan yol, zararlı olana -onda bir ihtimal de olsa- tercih edilir.

Hayat yolunda da iki tercih vardır: **Ubudiyet yolu** hiçbir zararı olmamakla birlikte, onda dokuz ihtimalle ebedî saadet hazinesi kazandırır. **Günah ve isyan yolu** ise menfaatsizdir; üstelik onda dokuz ihtimalle ebedî helâket ve azaba götürür.

Artık karar senin... Akıl ve vicdan, insaf ve izan sana saadet yolunu gösteriyor. O halde, nefsin sahte lezzetlerine sakın aldanma. Ve şeytanın karanlık çağrısına kulak verme. Unutma ki gerçek huzur ve güven ibadet ve takvada saklıdır; azap ve hüsrana ise günah ve isyanın karanlık yolunda gizlidir. Tercihini yap, yolunu seç; zira bu yolculuğun sonunda seni bekleyen ya cennet bahçeleri ya da cehennem çukurlarıdır